

சுத்தமாக மழித்த முகம்

இலவசமாகக் கொடுத்தலின் வல்லமை

உலகின் ஒவ்வொரு அதிகாரமும் எதையாவது கேட்கிறது.

ஒரு வாக்கு.

ஒரு கொள்முதல்.

ஒரு கையொப்பம்.

ஒரு விசுவாசம்.

ஒரு நலன்.

அன்புகூட, அமைப்புகளுக்குள் நுழைந்துவிட்டால், விரைவிலோ
தாமதமாகவோ கட்டணச்சீட்டை நீட்டுகிறது.

பிறகு, பரிமாற்றத்தின் தர்க்கத்திலிருந்து தப்பிக்கும் ஒரு
விசித்திரமான சக்தி இருக்கிறது. இலவசமாகக் கொடுத்தல்.

அதுவே உலகின் மிகப் பழமையான அதிகாரம்; அதே நேரத்தில்
மிகக் குறைவாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டதும் அதுவே.

இயேசு தொடக்கம் அல்ல; ஆனால் சொல்லின் மொழியைப்
பயன்படுத்தி, அதைத் தானாகவே நடக்கக்கூடிய ஒரு கதையாடலாக
மாற்றியவர்களில் அவரே முதல்வர்.

அவர் படைகளைக் கட்டியெழுப்பவில்லை.

வங்கிகளை நிறுவவில்லை.

ஆலயங்களைத் திறக்கவில்லை.

நிலப்பரப்புகளை வெல்லவில்லை.

அவர் ஒரு கதையை உருவாக்கினார்.

ஒரு கதை தன்னைச் சொன்னவரையும் கடந்து நிலைக்கும் அளவுக்கு வலுப்பெறும்போது, அதிகாரம் உடனே அடையாளம் கண்டுகொள்ளும் ஒன்று பிறக்கிறது: செல்வாக்கு.

அப்போதுதான் ஆர்வம் பிறந்தது.

அவரை நேசிக்கும் ஆர்வம் அல்ல.

அவரைப் புரிந்துகொள்ளும் ஆர்வம் அல்ல.

அவரை எதிர்த்துப் போராடாமலேயே அவரை வழிநடத்தும் ஆர்வம்.

ஒரு கதைசொல்லியாக, நான் கற்பனை செய்யும் காட்சி இதுதான்.

அங்கி அணிந்த ஒரு மனிதர்.

உயரமானவர்.

அழகானவர்.

நீண்ட கூந்தல்.

சுத்தமாக மழித்த முகம்.

ஆரவாரமான ஒரு கூட்டத்தின் நடுவே அவர் நடக்கிறார்; குரலை உயர்த்தாமலேயே பேசவும் செய்கிறார்.

அவர் எல்லோரிடமும் பேசுவதில்லை.

ஒவ்வொருவரிடமும் பேசுகிறார்.

சில சொற்கள்.

சரியானவை.

கட்டளையிடாத சொற்கள்.

திறக்கும் சொற்கள்.

மௌனத்தைவிடத் தொலைவு செல்லும் சொற்கள்.

இப்படித்தான் இறைவாக்கினர் பிறக்கிறார்.

யாரோ ஒருவர் அவரைப் பிரகடனப்படுத்தும்போது அல்ல.

மக்கள் அவரைப் பற்றி மற்றவர்களிடம் சொல்லத்
தொடங்கும்போது.

ஆனால் ஆலயத்தின் மனிதர்கள் ஏதோ மாறிக்கொண்டிருப்பதைக்
கவனித்தார்கள்.

வருகை எண்ணிக்கை குறைந்துகொண்டிருந்தது.

ஆவல் இடம் மாறிக்கொண்டிருந்தது.

கவனமும் அப்படியே.

கவனத்தைக் கட்டுப்படுத்துபவரே அதிகாரத்தைக்
கட்டுப்படுத்துகிறார்.

ஆகவே அவரை அரண்மனைக்கு வரவழைத்தார்கள்.

அதிகாரப்பூர்வமாக, அவர் யார் என்று புரிந்துகொள்ள.

உண்மையில், அவரை எப்படித் தடுப்பது என்று புரிந்துகொள்ள.

அவர் பரிசேயர்களின் அங்கியை அணியவில்லை.

தலைப்பாகை அணியவில்லை.

அதிகாரத்தின் சின்னங்களைச் சுமக்கவில்லை.

அந்தக் காலத்தின் ஆதிக்க வடிவத்தை அடையாளப்படுத்திய நீண்ட
தாடியையும் அவர் வைத்திருக்கவில்லை.

தங்கள் விசாரணைகளில் அவரை மீண்டும் எல்லைக்குள்
கொண்டுவர முயன்றார்கள்.

அவருக்கு ஒரு வகையை ஒதுக்க.

அவருக்கு ஒரு முத்திரையைத் தேட.

தங்களுக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்த ஒன்றின் தாழ்ந்த பதிப்பாக
அவரை மாற்ற.

ஆனால் அவர் நழுவிக்கொண்டே இருந்தார்.

அனைத்திற்கும் மேலாக ஒரு பதில், அம்பைப் போலக் காலத்தைக் கடந்து செல்வதாகத் தோன்றுகிறது:

என் கண்ணில் இருக்கும் துரும்பைப் பார்க்கும் நீங்கள், உங்கள் கண்ணில் இருக்கும் உத்திரத்தைப் பற்றி ஏன் கவலைப்படுவதில்லை?

அது தாடியைக் குறித்த சுட்டல்.

ஏனென்றால் ஒவ்வொரு அதிகாரமும், தன் சொந்த முரண்பாடுகளைத் தற்காக்க இயலாதபோது, மற்றவரின் சிறு விவரங்களை ஆராய்கிறது.

தன் அமைப்பின் மூலம் அவர் மக்களுக்கு ஒரு புதிய சாத்தியத்தைக் கற்பித்திருந்தார்:

வடிவத்துக்கு வெளியே வாழ்வது.

அமைப்புக்கு எதிராக அல்ல.

அதற்கு வெளியே.

அது இன்னும் மிக ஆபத்தானது.

ஏனென்றால் எதிராளிகளிடமிருந்து தங்களைத் தற்காத்துக்கொள்ள அமைப்புகளுக்குத் தெரியும்.

மாறாக, தங்கள் விதிகளின்படி விளையாடுவதை வெறுமனே நிறுத்திவிடும் ஒருவரைப் புரிந்துகொள்ள அவை திணறுகின்றன.

பிறகு அரசியல் தன் போக்கில் சென்றது.

அது எப்போதும் அப்படித்தான்.

சம நிலையில் போராடி அவரைத் தோற்கடிக்க முடியாதபோது, அது உலகின் மிகப் பழமையான ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தியது: கழித்தல்.

பறித்தல்.

குறைத்தல்.

எளிமைப்படுத்துதல்.

ஏற்கெனவே எடுக்கப்பட்ட ஒரு தேர்வின் முன் மக்களை நிறுத்துதல்.

நன்கு கட்டமைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும்
வருவதுபோலவே சதுக்கத்தின் பேரமும் வந்தது. ஜனநாயகம் என்ற
வேடத்தில்.

சுத்தமாக மழித்த இயேசுவா, தாடி வைத்த பரபாஸா.

சுதந்திரமா, வடிவமா.

கணிக்க முடியாமையா, சார்ந்திருத்தலா.

ஆட்டம் எளிதாக இருந்தது.

வடிவம் வென்றது.

ஏறக்குறைய எப்போதும் வெல்வதுபோல.

ஆனால் தோல்வியின் அந்தக் கணத்திலேயே, இலவசமாகக்
கொடுத்தல் தன் உண்மையான இயல்பைக் காட்டியது. ஏனென்றால்
மரபான அதிகாரம் எதிர்வினையாற்றுகிறது.

இலவசமாகக் கொடுத்தல் புரிந்துகொள்கிறது.

எந்த அமைப்பாலும், எந்த அரசாலும், எந்த அல்காரிதத்தாலும்
இன்னும் முழுமையாக விளக்க முடியாத ஒரு வாக்கியத்தால் அவர்
பதிலளித்தார்:

*இவர்களை மன்னியுங்கள், ஏனெனில் தாங்கள் என்ன செய்கிறோம்
என்று இவர்கள் இன்னும் அறியவில்லை.*

அது ஒரு நியாயப்படுத்தல் அல்ல.

அது ஒரு நோயறிதல்.

மீதியை அவருடைய சீடர்கள் செய்தார்கள்.

அவர்கள் ஒரு நூலை எழுதினார்கள்.

அல்லது அதைவிட அரிதான ஒன்றை.

ஆயிரமாண்டுகளாக நிலைத்திருக்கக்கூடிய ஒரு கதையாடலை எழுதினார்கள்.

எல்லா மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

எல்லாப் பண்பாடுகளாலும் கடக்கப்பட்டது.

எல்லா மதங்களாலும் விளக்கப்பட்டது.

மறுக்கப்பட்டது, நேசிக்கப்பட்டது, திரிக்கப்பட்டது, மீண்டும் எழுதப்பட்டது, தற்காக்கப்பட்டது, தாக்கப்பட்டது.

இருந்தும் இன்னும் இங்கே இருக்கிறது.

எந்தப் பெருநிறுவனத் துறையாலும் அதன் விநியோகத்துக்கு இணையாக ஒருபோதும் வர முடியவில்லை.

எந்த விளம்பர வடிவமைப்பாலும் அதன் நீடிப்புக்கு இணையாக வர முடியவில்லை.

எந்த இலச்சினையாலும் அதன் அடையாளத்தன்மைக்கு இணையாக வர முடியவில்லை.

ஏனென்றால் பொருட்கள் சந்தைகள் வழியாகப் பயணிக்கின்றன.

கதையாடல்கள் மனிதர்கள் வழியாகப் பயணிக்கின்றன.

இந்தக் காட்சியில் தெய்வநிந்தனை எதுவும் இல்லை.

சொல்வதற்கான முழுமையான உரிமை மட்டுமே இருக்கிறது.

அவர்களுடைய சந்தைகளுக்கு வெளியே, சுதந்திரமாகவும் கலக்கமின்றியும் நகரும் ஓர் உரிமை.

உடன்படாதவர்கள் வேறு நூல்களைத் தேடிக்கொள்ளச் சுதந்திரம்
உண்டு; அங்கே தங்களுக்கு மேலும் பொருந்தும் எந்த வடிவத்தையும்
அவர்கள் வாசிக்கலாம்.

எப்படியிருந்தாலும், இதுவே இயேசுவின் வல்லமை.

பலத்தின் வல்லமை அல்ல.

பணத்தின் வல்லமை அல்ல.

அரசின் வல்லமை அல்ல.

இலவசமாகக் கொடுத்தலின் வல்லமை.

அதைச் சொன்னவர் மறைந்த பின்னும் தொடர்ந்து
சுழன்றுகொண்டிருக்கும் ஒரே வல்லமை.

Ferdinando